

bienvallend examen de votre part. Je veut parler de la réclamation faite par M. le Procureur du Roi près des tribunaux de Hasselt et de Tongres et dont il est fait mention à la page 13 de l'Espoir. Les registres de l'état civil sont des documents précieux. Il s'agit d'un assureur la conservation en vue de sauvegarder les plus graves intérêts des familles.

Messieurs, Messieurs, à aviser aux mesures les plus convenables à prendre pour atteindre ce but; et, si l'intervention de la caisse provinciale était nécessaire, vous ne reculeriez pas, j'en ai la ferme conviction, devant un léger sacrifice.

Messieurs, la pénurie des ressources de la Province restreint forcément le champ des améliorations. Bien des travaux dont les générations présentes et futures recueilleraient les avantages, pourraient être exécutés plus d'une institution pourrait être créée; plus d'un perfectionnement introduit dans l'ordre moral et dans l'ordre matériel, si l'état de nos finances n'y mettait obstacle.

Quand je vois la dotation des services existants limitée au plus strict nécessaire, je me demande si le moment est bien choisi de vous signaler des lacunes que l'état de civilisation réclame et qui seraient si désirables de combler pour ne pas rester trop en arrière des progrès réalisés autour de nous.

Quoi qu'il en soit, je ne puis, Messieurs, m'abstenir de vous en citer une qui m'a plus particulièrement frappé: c'est l'absence d'académies de dessin. Si je dis académies, j'entends parler de ces modestes écoles qui sont comme les premières pierres d'un édifice que plus tard, avec l'argent et à juste titre, on décore de son nom pompeux. Toutes les provinces possèdent un certain nombre de ces écoles. Et dans la Flandre orientale il n'y a pas moins de six localités qui en soient pourvus. Le Limbourg seul devrait-il en rester toujours privé? Nos villes ne renferment-elles pas d'éléments pour arriver à la création d'un établissement de ce genre?

Dependant le principe de ces institutions se trouve déposé dans des arrêtés Royaux, qui, quoiqu'ayant une date déjà fort ancienne, sont demeurés inapplicables pour nous. L'arrêté du 13 avril 1817 dit: «il doit y avoir, autant que possible, des écoles de dessin dans toutes les villes dont la population est assez considérable pour en permettre l'établissement.»

Hasselt, Tongres, St-Trond ne se trouveraient-elles pas dans les conditions voulues, ou seraient-elles, sous ce rapport, dans un état d'infériorité, même en les comparant aux localités secondaires des Flandres? Vous savez, Messieurs, que ces écoles ont pour objet de faire jouir, non seulement la jeunesse aisée, mais aussi les artisans, de l'instruction dans les principes de l'art du dessin et de la peinture, particulièrement dans ceux du dessin de la figure humaine et dans les premiers principes de l'architecture et de l'ornementation.

L'arrêté de 1817 a jeté les premières bases de ces utiles institutions que l'arrêté du 10 octobre 1820 est venu compléter. L'organisation de cet enseignement, à depuis lors, utilement fonctionné dans le Royaume. Il serait superflu de retracer ici les services qu'elles rendent à la société. — La culture des arts élève les sentiments et ennoblit le cœur. C'est quelquefois dans ces simples écoles que l'on a vu le génie s'éveiller; souvent elles ont aidé les auteurs à produire des inventions, des perfectionnements qui font grandir les nations, en même temps qu'ils les enrichissent.

Je me hâte à soumettre ces idées à vos réflexions. Voyez, Messieurs, si, par nos communs efforts, nous ne parviendrions pas à fonder une institution qui, toute modeste qu'elle serait dans l'origine, pourrait un jour devenir un sujet de gloire pour le Limbourg.

Vous savez, Messieurs, à renouveler le mandat de la moitié des Membres de votre Députation permanente. L'intelligence, le zèle et le dévouement que ces Messieurs apportent dans l'accomplissement de leurs devoirs sont des titres à votre sympathie et à votre confiance.

Messieurs, je n'abuserai pas plus longtemps de vos précieuses moments. Vous devez avoir hâte d'entamer les travaux qui réclament votre présence ici.

Il est pourtant un événement qui s'est produit depuis notre dernière réunion, que je ne puis passer sous silence. Tout ce qui arrive d'heureux à notre hot bien aimé ou à la famille Royale est aussi pour nos populations Limbourgeoises, si attachées à ses Augustes souverains, un sujet de joie générale. C'est assez dire que la naissance de la Princesse Louise-Marie a été accueillie avec un vrai bonheur.

Puisse cet événement être un nouveau gage de l'union de plus en plus étroite entre les illustres Epoux, et le commencement d'une lignée qui sera le soutien de notre nationalité et assurera à jamais dans notre patrie le règne glorieux et prospère de la puissante dynastie de Saxe-Cobourg!

Au nom du Roi, je déclare ouverte votre session ordinaire de 1838. Deze woorden zijn onthald door de toejuichingen der vergadering en door het herhaald geroep van *Leve de Koning!*

M. de gouverneur kondigt aan dat de proces-verbalen der provinciale kiezingen, de dossiers der zaken welke de raad zal te behandelen hebben op het bureau berusten, alsook de rapporten der heeren arrondissementen com-

stuel met biezen mat gezeten, het hoofd achter over, bleek als ivoor, de oogschelen half open en slechts het wit van de oogten latende zien, de lippen paarsch, de borst beweegloos, het hart zonder klopping; kortom het afbeeldsel der dood, der onvergelykelyke dood. De ether, de gebruikte pen onder de onvergaten gebragt, bleven zonder uitwerking; de spiegel op den geopenden mond geplaatst, werd niet dof; geen adem, geen leven meer.

« Oh! moeder! Oh! moeder! Oh! God! heb medelyden met my, neem myne moeder nog niet naar uwen hemel. » Na dien droevigen kreet, verliet de werkvrouw de gevoellooze en reeds koude moeder, om Antonia, onbeveeglyk op den vloer uitgestrekt, hulp toe te brengen.

II.

Veertien dagen later, vernamen wy, by mev. de Mornay, dat de moeder van Antonia overleden was. Dit nieuws werd aangebragt door eene engelschemeid, wier familie te Hamstead woonde. « Wat zal er van hare dochter geworden! » was ons aller kreet, en des anderendaags begaf zich de neef des huizes, M. de Saint-Furcy, naar Hamstead, om te vernemen waar Antonia, van wie hy reeds veel had hooren spreken, doch die hy nooit gezien had, was verbleven. Aen de woning gekomen, welke mev. de Bl... een jaar vroeger in huer had, vernam hy, dat de weduwe des uitwykelings naar het gebucht Primrose-Hill was verhuisd, en dat men sedert lang niets meer van haar had vernomen. De goede M. de Saint-Furcy sloeg aanstonds den weg in naar dit dorp, dat toen ontrent honderd huizen telde. Men had hem de woning van mev. de Bl... niet juist kunnen aanwyzen. Gedurende zyne opzoekingen waren de gedachten van M. de Saint-Furcy treurig, en voelde hy zyn hart beklemd. Daar hy het dorp intraf, zag hy, een tiental stappen voor zich eene vrouw, wier houding en gestalte hem troffen; zy droeg aan eenen riem twee emmers vol water. Die waterdragerster was gekleed met een rok van bruine py en een zwart lyfken; een boed van grof gevlochten stroo bedekte haer hair, dat in blonde krullen er onder uitgolfde. Hare armen hielden de emmers,

missarissen over den toestand van hunne distrikten en over de verbeteringen die dienen ingebracht te worden in de gemeenten van hun gebied.

Gelykvormig aen art. 2 van het orde reglement, worden twee commissiën lotsgezinge aengeduid, om de regelmatigheid der laetste kiezingen te bevestigden. Volgens de besluiten der commissiën worden de nieuw gekozen leden als raetsheeren aengenomen. Deze leggen den vereischten eed af.

Daerna gaet men over door drie verschillende kiezingen tot de vorming van het definitief bureau.

M. Jaminé wordt president herkozen door 50 stemmen op 32 stemmers.

M. Delgeur wordt onder-president herkozen door 29 stemmen.

MM. Beckers en Barthels worden sekretarissen benoemd de eerste door 28 en de tweede door 20 stemmen.

Deze heeren nemen plaets aen het bureau. Er wordt kennis gegeven aen M. den gouverneur van deze werkzaamheden.

M. de president gaet over tot de trekking van vier commissiën in dewelke de raad zich verdeelt ingevolge het reglement.

Het proces-verbaal der laetste zitting van 1837 wordt definitief goedgekeurd.

De volgende zitting wordt bepaeld op donderdag, 8 july.

Een fransch dagblad, de *Pays*, waardeert in de volgende bewoordingen den toestand van België:

« Hetgeen er tegenwoordig in België omgaet is van aard om de laetdunkende geesten die niet vreezen, by de minste gelegenheid, wierook te branden voor de voeten der oude afgoden van het liberalismus, eens ernstig tot overwegingen op te wekken. Het is gemaklyk de denkwyze te verrassen met woorden, waer van echter de groote verdienste noch in de rede noch in de nieuwghigheid gelegen is; doch min gemaklyk is het de geringen te verregteverdiigen van een dergelyk gelrag wanneer zy zich komen voor te doen.

« Sedert twee of dry dagen hebben wy tydingen aengestipt die ons uit Brussel zyn toegekomen wegens de kiezing van M. Louis Defré. De kandidatuur van dien republiekaen heeft gezegepraeld, in veerwil al de tegenkantingen van M. Verhaegen, voorzitter van de Vertegenwoordigers-Kamer, en in veerwil ook de tegenkanting welke M. Partoes, de ministeriele kandidaat, had verworven.

« M. Defré is een demokraet der loutere soort, bewonderaer van « den grooten Mazzini. » Van dan af verstaat men waarom de republiekaense party, de klubs en de voorgeborgten van Brussel zoo vreugdig zyn. Het is klaer dat de demokraetische en sociale party, voortaan magtelooz in Frankryk, alwaer hare onbindende werking door een verstandig en krachtigladig gouvernement wordt beteugeld, haren revolutionnaireren tros naar het buitenlandsche heeft verhuisd.

« Een valsch liberalismus, onnoozele bastaerd der tegenmaetschappelyke denkbeelden gepaerd met bewarende neigingen, bevindt zich aen het hoofd dezer mengeling van tegenstrydige leeringen, die men zoekt toe te passen zonder zich rekening te geven van de uitwerkselen die zy moeten voortbrengen, en ten langen laetse, na worstelen, waer in het gedacht van 't openbaar welyz eindigt met teeneemaal te niet te gaan, komt men uit op gevolgen die gansch en geheel onvoorzien waren door degenen, ten minsten, die zich laten bedriegen door de woorden van de bewerkers der revolutie.

welke zy van deur tot deur droeg. M. de Saint-Furcy, naar de woning van mev. de Bl... willende vernemen, verhaestte zyne schreden om dit aen die vrouw te vragen, die, dacht hy, hem dezelve beter konde wyzen dan elke andere.

« Kunt gy my zeggen, jonge dochter, waer het huis is hetwelk eene fransche dame, mev. de Bl... in dit dorp bewoont? » vroeg, in goed engelsch, M. de Saint-Furcy.

By het hooren van die vraag werd Antonia eensklaps zoo rooskleurig, als in hare gelukkige dagen. Ah! er was dus nog een wezen onder de zon, dat aen hare moeder, misschien wel aen haer, dacht! « Ja, ja, ik weet waer die dame woont, en ik zal er u henen leiden, mynheer, » antwoordde insgelyks in het engelsch, de jonge dochter.

En haren riem en hare emmers op den openbaren weg latende, voor het huis alwaer zy zich bevond, stapte zy haestig naar hare woning, ging den vreemde vooruit, die haer naar hare moeder had gevraagd, om voor te komen, dat hy haer verder ondervroeg. Zy voelde haer hart hevig in haren boezem kloppen, even als het klopt, wanneer er eene gebeurtenis nakende is, waerdoor ons lot eene verandering ondergaet.

Aen het kleine landhuis gekomen, trok zy eenen sleutel uit haren zak, opende de deur, en ter zyde tredende, sprak zy tot den onbekende: « tred binnen, mynheer. »

Van dit oogenblik af was M. de Saint-Furcy overtuigd, dat de tyding van den dood van mev. de Bl... valsch was, en dat die edele dame nog leefde. Ook zegde hy met eene groote blydschap tot het meisje:

« Uwv meesteresse is zeer ziek, doodelyk ziek geweest, naar ik gehoord heb? »

Met eene glans van vreugde in het oog en eenen verrukkelijken glimlach op de lippen, herhaelde Antonia het woord meesteresse, en antwoordde:

« Ja, mynheer, myne meesteresse is zeer ziek geweest, zeer ziek, en ik heb ze voor dood beweend; doch God heeft ze ons weer gegeven, en gy zult ze zien: ik zal u den weg naar hare kamer wyzen. »

Zoo ligt als een vogel onder eenen schoonen zonnestrael, huppelde zy den trap op; en, de deur openende, liep zy

» 'T is hetgeen te Brussel is voorgevallen alwaer eenige ministeriele dagbladen nu niet meer vreezen als gunstig te aenschouwen den uitslag der stemming van de kies-associatie van St-Joost-ten-Noode.

« Men moet het zich niet ontveinzen, de ministeriele party is ter neder geslagen, en het is toegelaten zich te vragen, in het bywezen van eenen zulkdanigen uitslag, welken invloed zy voortaan nog zal kunnen uitoefenen op den gang van het politiek en de werking van het gouvernement. »

Wyselyke moord te Berchem.

Zondag morgen werd de vrouw van zekeren Van den Bergh, hovenier op 't buiten goed van M. de Caters, naby de *Dikke Meë*, 5^e wyk, wyselyk vermoord, terwyl de man naar de vroegmis was. Men kan ligt denken welke verslagenheid dit schriklyk voorval dadelyk verwekte, en wat al geruchten er onder de bevolking in omloop waren eer 't middag was, eer nog de politie en 't geregt iets bestaellike konden dat als stellige inlichtingen mogt beschouwd worden.

Naturlyk waren de men zegts aen 't order van den dag, en by gebrek aen stellige waarheid liepen de veronderstellingen als gangbare munt rond.

De politie en geregelyk overheid was dadelyk ter plaets en nam met lofwaardigen yver de eerste maatregels die in zoo een geval haer als plicht zyn voorgeschreven.

De eerste verdenking viel dadelyk op zekeren Verbruggen die vroeger voor wangedrag van het pompierkorps werd weggejaegd, als onwaardig tot dit nuttig lichaem te behooren, en thans uit het tuchthuis te Hoogstraeten gaen loopen was. Verbruggen had inderdaed bloed aen zyne kleederen, maar 't is gebekend dat dit 't gevolg was van eene bloedige worsteling, die hy den avond te voren met iemand gehad had. Verbrugge's antwoorden op de eerste ondervragingen waren wel niet geheel klaer, maar dit was meer toe te schrijven aen de verwarring die het geregt by een ouden galicboef altyd tegenkomt, dan aen eene vermoedelyke pligghigheid aen de bedoelde moord. Het geregt heeft tegen Verbruggen geen gegrond vermoeden meer, echter blyft de kerel achter slot tot nader onderzoek.

De moord op vrouw Van den Bergh moet nser allen schyn by middel van eenen zwaren stok gepeegd zyn. De ongelukkige was letterlyk 't hoofd ingeslagen.

Dat de moordenaar, of de moordenaers, gemoord hebben met het inzicht van te stelen blykt hieruit dat verscheidene schuifladen zyn opgebroken. behalve die waer in geld in lag. Vermoedelyk door een eerste onderzoek te leir gesteld hebben de schelmen uit schrik de vlugt genomen eer zy de kas die het geld inhield konden uitplunderen. Er is niets mede genomen, onschoon de fransche dagbladen van de ontveendende van 900 fr. spraken; dat was alreer maar een straatpraetje. Alles wordt duidelyk wanneer men aenneemt dat de moordenaar, na eenige schuiven te hebben doorzocht, door schrik bevange, niet durfde voortzeken en de vlugt nam, latende zyne schoenen ter plaets om de laerzen van den hovenier aen te trekken.

Andere inlichtingen. — De achtergelaten schoenen schynen van walsch fakriek te zyn, en dit geeft de volgende inlichting eenigen grond van waerschyndykheid.

Daegs voor den moord kwamen twee korels, een wael en een vlaming, die er als werklieden uitgingen, eene borrel drinken in de naby gelegene herberg *Dikke Meë*. 's Adderendaags na het schelmstuk zag men die zelfde korels hunne kleederen afschuijteren; zy hadden in een naburig koornevel geslapen. Een van hen, de vlaming, ging op eene hofstede water vragen voor zynen kameraed, zeggende dat die een wael was en het zelf niet vragen kon. Men gaf hem water. De wael dronk de schotel of kom in

naer het bed harer moeder, wierp zich in hare armen en riep, terwyl vreugdetranen in hare oogen blonken:

« Moeder! moeder! wy zyn niet vergeten; God heeft medelyden met ons gehad! »

M. de Saint-Furcy was by de deur blyven staen, hy had alles gezien, alles gehoord, alles begrepen, alles gevoeld; hy bevond zich voor eene kamer, ontloot van alles; geene gordynen meer aen de vensters; geen tapyt op den plankenvloer; nauwelyks een dekfel op het armoetig bed; alles wat had kunnen bydragen om die woning goed en gemaklyk te maken, was, dit zag men, er uit verdweene; maar datgene wat helet te vergeten, wat het aendenken der afwezigen en der dooden bewaert, de afbeeldsels, waren aen de wanden gebleven; die van M. de Bl... en van Lodewyk waren niet verwyderd geworden uit de oogen van de arme weduwe, van de ongetrooste moeder...

Daerby, datgene, wat de ellende beter helpt dragen, wat het meeste kracht geeft om het ongeluk door te staen, een kruisbeeld hing nog boven het hooftende van de lage en platte legerstede, waerop de edele vrouw zoo vele nachten in lyden, en gewezen en in gebed had doorgebragt. Op eenen stoel met biezen mat, by een klein wit houten tafeltje, waerop eenige boeken lagen, zag de Saint-Furcy eene vrouw tussehen de vyftig en zestig jaren oud, uitgemagerd, bleek, verouderd door het lyden; doch noch edel en deftig van voorkomen. Na zich door hare dochter te hebben laten omarmen, sprak zy tot deze met eene zoete, streelende en welluidende stem:

« Oh! myn kind, wie dan herinert zich onzer nog? »

— Ik, al de mynen en nog vele anderen, sprak toen M. de Saint-Furcy, de kamer binnen tredende, en voor eenen zoo diepen en edelen tegespoed buigende. Sedert lang vroeg men de Digneron, myne moeder, en by mev. de Mornay, myne tant, eikander af, mevrouw, wat er van u geworden was! eene schriklyke tyding had ons allen bedroeft, en myne familie heeft my uitgezonden om te vernemen wat er van mejuffre Antonia was geworden.

— Wat er van haer geworden is, mynheer! een engel, een toonbeeld voor al de dochters... zy is waterdragerster

eenen teug leeg. Na de schotel te hebben weergegeven verdwenen de korels. Dit wil men met het vinden der walsche schoenen in verband brengen. Ook schynt de politie die twee korels op te sporen.

Over de eigenlyke toedragt van de moord meent men reeds het volgende te kunnen vaststellen.

De moordenaar moet een kluppel uit de haeg gesneden hebben, en dan gewacht tot hovenier Van den Bergh uitging. Dit bewyzen de gaten die als tydverdryf in den grond geboord zyn, daer waer de stok uitgesneden werd. De schelm is langs het geitenkot binnen gedrongen en moet de vrouw dan met den eersten slag hebben doen neer-tuimelen, waerna hy zyn onderzoek begon. Dan moet de ongelukkige gepoogd hebben zich opherigen en tegen den muer staende te houden om langs het geitenkot te vlugten, want op den muer stonden twee bloedige handen en in 't midden eene roede plek, denkelyk waer zy met het hoofd geleund heeft. Toen moet de moordenaar haer op nieuw getroffen en afgemaekt hebben. De ongelukkige vrouw was ook den pols gebroken, gewis door eenen stokslog terwyl zy in de hand aen hoofd wilde brengen. Toen men haer ontdekte lag zy in 't geitenkot; daer moet zy vermoord of na de misdaed ingesleurd zyn geworden.

Te Merlin, by Antioing, is in de verledene week ook eene wreede moord gepeegd.

Een landbouwer van Merlin kwam by den prokureur des konings te Doornyk, om hem te verwittigen dat 's nachts de gemeente Raviart, zoon van eenen pachter van hetzelfde dorp, vermoord was, er byvoegende dat hy het slagtoffer 's morgens vroeg voor zyne woning vinden liegen had. Onmiddelyk werden er opzoekingen begonnen.

Men vond den ongelukkigen Raviart het hoofd verpletterd en zwemmende in zyn bloed liggende. Zyne kleederen waren gansch gescheurd, en men vond by hem den hemdenband en dien kiel van eenen der moordenaers hetgeen bewees dat de worsteling moet hevige geweest zyn.

De man, die de aenklagt gedaan had, vergezelde de justitie in hare opzoekingen. Hy zegde Raviart te middernacht gezien te hebben: hy was bezig met vechten tegen een genoeemde Delplanque, aen wien de kiel dien men nevens Raviart gevonden had moest toebehooren.

Gedurende die zamenspraak deed een der omstanders opmerken dat de vlytge aenklager, Masquelier genaemd, een schoon gewasschen hemd aen had; men vroeg aen Masquelier of hy met dat hemd geslapen had. Eerst zegde hy dat hy inderdaed met het hemd dat hy aen had den nacht doorgebragt had, maar daer hy zag dat men hem niet geloofte, deed hy opmerken dat men in zulke hitte spoedig de hemden vuil maakt en dat hy er een schoon aen gedaan had om naar Doornyk te gaan.

Dan vroeg men hem om het hemd te toonen dat hy uitgedaan had; hy weigerde eerst, dan toonde hy een ander zuiver hemd, en eindelyk vond men in een ouden koffer een vuil en bebloed hemd, welkers band afgescheurd was en waerop de hemdenband, welke men nevens het slagtoffer gevonden had, zeer goed pastte. Ter zelfder tyd ontblootte doktor Loude den hals en de borst van Masquelier. Talryke schrabbingen en wonden toonden nu onwederlegglyk dat hy aen de worsteling en vervolgens aen de moord deel genomen had. Men hield den kerel aen.

Raviart is niet voor de pachthoeve van Masquelier gedood geworden; 't is verder dat de worsteling heeft plaets gehad, alwaer men eenen plas bloed gevonden heeft.

Wat Delplanque aengael, hy heeft inderdaed aen de moord deel genomen. Hy is gevlygt, maar daer hy aen het been gewond is geworden verhoopt men dat hy eerlang in de handen van het geregt zal loopen.

Latere tydingen melden dat de Doornyk het gerucht loopt dat Delplanque in eene gracht gesprongen en vermoord zyn zyn.

geworden om hare moeder te kunnen onderhouden.

By het uitspreken van dit woord verdookte de tranen hare stem; M. de Saint-Furcy was verpligt neder te gaan zitten, en Antonia met het aengezigt op de knien harer moeder rustende, bevochtigde ze met zoete tranen.

« Na eene korte poos stiltte, gedurende welke al de harten zoo zalig hadden geklopt, hernam mev. de Bl... »

« Gy had my dus dood geloofd?... en gy en de uwen, gy verontrusttet u over het lot van myn arm kind. Oh! ik dank u daervoor... gy kent thans hare waarde. Hare zorgen, hare gebeden, hare liefkoningen hebben den dood overwonnen die my alreeds had aengegripen; ik ben tot het leven teruggekeerd om haer nog te beminnen, nog te zegenen; doch gy ziet het, voegde de gelukkige moeder er by, hare bleeke en magere hand den goeden jongeling toe-reikende, wiens levendige ontroering zich ook door tranen verried, ik ben nog te zwak, om mev. de Digneron en mev. de Mornay te gaan bedanken; doch verzoek haer hier te komen... ik wil haer myne dochter en myne redster voorstellen. »

Op dit oogenblik stond Antonia regt en bloosde. Ze zoo nevens hare moeder ziende, dacht M. de Saint-Furcy eenen aertsengel, door den Heer by de lydende deugd gezonden, voor zich te hebben. Met eeneerbiedige stem zegde hy:

« Oh! mevrouw, wanneer gy mejuffre uwe dochter aen myne moeder, my tant, aen uwe vrienden zult voorstellen, toon ze hun dan met haer kleedsel van heden, met de emmers, die zy zoo bevallig draegt, en die voor haer zulke schoone eretittels zyn. »

Eeretittels! Ja, M. de Saint-Furcy had gelyk; want in een hefdag gesticht, dat thans nog in de omstreken van Primerose bestaet (*geschiedkundig*), bewaert men zorgvuldig met een herinnerings opschrift, den riem, den reep en de emmers, waer van Antonia de Bl... zich bediend heeft, om hare moeder gedurende eenigen tyd het onderhoud te verschaffen.

Twee dagen na dit bezoek, werden mev. de Bl... en hare engelschtyge dochter uit hare arme woning vervoerd. Een

BURGERLYKE STAND DER STAD TONGEREN.
van den 2 tot den 9 july 1838.
GEBORNTENS 6. — 3 jongens, 3 meisjes.
HUWELYKEN 0.
STERFTENS 2. — 0 mannen, 0 vrouwen, 1 jongen, 1 meisje.
Maria Schichten, 14 maanden. — Petrus-Alphonsus Rodolfs, 14 dagen.

HANDELSBERIGTEN.

LUIK, den 5 july.

Tarwe, froment, de 103 kilos	fr. 33-00 tot 32-30 op 3,00
Rogge, seigle, » 94 »	» 21-50 op 2,50
Gerst, orgz, » 94 »	» 20-30 op 0,50
Spelt, Epautre detris »	» 23-00 tot 24-00 op 1,50
Haver, avoine, de 130 »	» 39-00 tot 40-00 op 3,00

AUBEL, den 5 july.

Tarwe, froment, den hectoliter	fr. 26-00 op 4,50
Rogge, seigle, » »	» 18-00 op 3,00
Gerst, orgz, » »	» 16-00 »
Haver, avoine, » »	» 10-75 op 0,25

BRUSSEL, den 9 july.

Tarwe, froment, den hectoliter	fr. 23-21 af 2,48
Rogge, seigle, » »	» 14-66 af 0,79
Haver, avoine, » »	» 00-00 »

LEUVEN, den 9 july.

Tarwe, froment, de 100 kilos.	fr. 29-02 tot 30-48 af 1,00
Rogge, seigle, » »	» 20-02 tot 20-40 af 3,75
Gerst, orgz, » »	» 23-44 op 0,50
Haver, avoine, » »	» 27-00 af 1,45
Koolzaed, graine de colza, » »	» 00-00 »
Koolzaedolie, huile de colza, » »	» 101-69 op 0,49
Gezuiverde dito, di o'ipuree, » »	» 106-69 op 0,49
Lynolie, huile de lin, » »	» 79-70 »

DE PHENIX,

Belgische maetschappij van verzekering, met vaste premien

TEGEN BRAND.

Hoofd-agent te Tongeren, M. COLLÉ, groote markt, n° 20.

AVIS AU PUBLIC.

On peut se procurer à l'établissement d'horticulture de P. JORIS, frères, rue Longdoz, à Liège, un choix considérable et très-varié de

PLANTES POUR L'ORNEMENTATION DES JARDINS, ainsi qu'une grande collection de Verveines de premier choix en 80 variétés au prix de 15 centimes la pièce.

Et une grande collection de plantes annuelles fleurissant tout l'été, à 2 centimes la plante.

A VENDRE SOUS MAIN

UNE

BELLE ET SPACIEUSE MAISON

avec quartiers de derrière, située à Tongres, *marché au lin*, joignant la veuve Bellefroid et Joachim Meesen. Grande facilité pour le paiement du prix.

Jouissance Immédiate.

S'adresser au notaire VAN ORMELINGEN pour les conditions.

belamelyk verblyf werd voor hen in gereedheid gebragt, in een huis aen Tottenham-Court-road, en twee jaren later, keerden Antonia en hare moeder naar Frankryk terug. Het grootste gedeelte van hare goederen was verkocht geworden; doch er bleef haer een klein eigendom by Lisieux overig. Die verblyfplaats, na de schipbreuk gevonden, had niets dat aen het oude kasteel herinnerde, hetwelk de graef en de gravin de Bl... weleer hadden bewoond; maar de ballingschap had haer geleerd, zich met weinig te bevredigen en zonder pacht te leven. Het ongeluk geeft altoos nuttige lessen, en in zyne school leert men de matiging der wenschen. Op den boord van een ryk, groen dal, ter plaetses alwaer de helling des heuvels begon, verbief zich het kleine slot van karreelsteenen, ten tyde van Lodewyk XIII, gebouwd; zyn roede grond en zyne hardsteenen, lystwerken en versierselen staken wonderschoon af by het friske groen der beukenbossen. Vier tengere torentjes met hoog opschietenden daken stonden dit schilderachtige kasteel op zyde en gaven het een onderwetsch voorkomen. By hare terugkomst in Frankryk had mev. de Bl... die wooning, welke de Voorzienigheid haer deed terugvinden, met eene bevallige onvoordigheid gemeubeleerd. In hare zael had zy het gryze besocht met lieve engelsche gezigten versierd, die haer aen de dagen herinnerden, welke zy in den vreemde had doorgebragt. In het beleuk of in de kleine warande, palende aen het kasteel, liep eene klare rivier. Antonia had altoos veel van bloemen gehouden. Thans gaf zy zich geheel aen de bloemkweeking over; en zonder iets te zeggen, had hare moeder, om de bloemen te begieten, haer twee emmers doen maken, juist gelyk aen die waer van zy zich in de ballingschap bediende. Wanneer de oude dame, op eenen lente- of zomeravond, aen den ingang harer wooning zat, en dacht aen hare vroegere dagen, aen de geliefde wensden die zy had verloren, en aen den engel die haer overbleef, dan zegde zy tot Antonia:

« Myn kind, neem uwen riem en uwe emmers, uwe bloemen moeten bogoten worden en myn hart verlangt u nogmaels te zien, zoo als gy te Primerose-Hill waert. »

ÉTUDE DU NOTAIRE Van Ormelingen, à Tongres.

VENTE PUBLIQUE
DE

FRUITS CROISSANTS:

Le notaire VAN ORMELINGEN de Tongres vendra au plus offrant, à la requête de M. JEAN BECHET de Bassenge, lundi 12 juillet 1838, à 9 heures du matin, au cabaret du sieur François Cuitte à Bassenge:

3 hectares 13 ares de froment, 1 hectare 42 ares de seigle, 3 hectares 23 ares d'avoine et 78 ares d'orge, sur 28 parcelles sous les communes de Wonck et Bassenge et plus amplement détaillés dans les affiches.

A crédit sous caution connue du notaire.

OPENBAER VERKOPPE

VAN LANDERYEN.